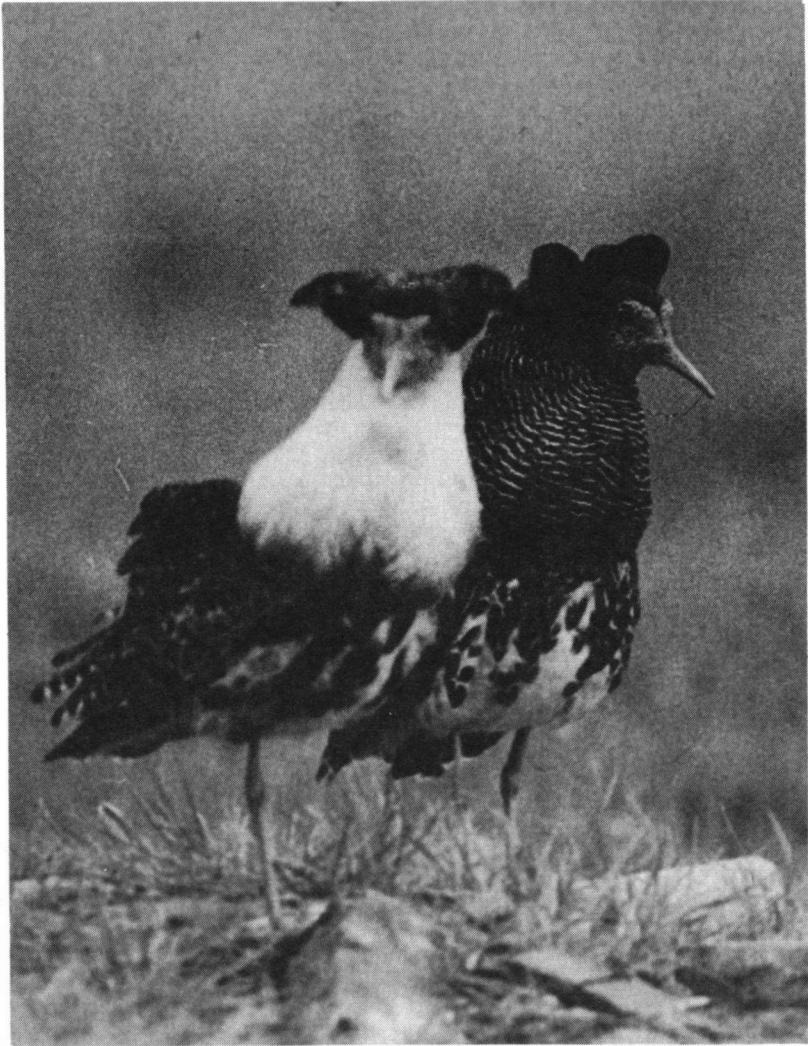

Waar was nou die pelikaan?

Ongeveer dertig jaar geleden verhuisden mijn echtgenote en ik van Haarlem-Noord naar een flat in Schalkwijk. Een prachtige tijd heb ik daar gehad. Ik woonde er op de zesde etage en genoot dagelijks van het wonderschone uitzicht over de stad en de polder. En het mooiste van alles was, dat je in een flat nooit alleen woont. Ik zal U een beeld schetsen van hoe wij in die tijd met elkaar omgingen.

Als ik thuiskwam na weer een dag brieven tikken op mijn typemachine, zette ik steevast eerst mijn fiets in de box. Het was niet mijn favoriete plek in het gebouw, want je kon er je kont niet keren. En bovendien had de zware deur de neiging om in het slot te vallen juist wanneer dat niet uitkwam. Gelukkig was er bijna altijd wel iemand in de buurt om een handje te helpen. Vaak kwam de Surinaamse man, die zijn woning op de begane grond had, naar me toe en begon een praatje, terwijl hij de deur voor me openhield. Ik had hem ooit verteld over mijn passie voor vogels en sindsdien schepte hij telkens weer op over het kleurrijke Surinaamse vogelleven. Als ik hem mocht geloven, dan waren de mussen daar knalrood, groen of geel en de reigers spierwit of roze. Na al die jaren, kan ik me nog goed herinneren hoe enthousiast hij sprak over de Krietjebie. Een grote zangvogel met een gele buik en bruine rug, die de ganse dag 'krietjebie' riep vanaf een draad boven de weg. En bijna elk huis had zijn eigen Krietjebie. Voordat ik er erg in had, vertelde hij verder over slangen, spinnen, kakkerlakken en tijgers, nodigde me uit om even een glas prik te drinken en schoof een bord eten onder mijn neus. Ik geloofde niet alles wat hij mij vertelde, maar ik moet toegeven dat hij een scherp oor had voor vogelgeluiden. Zo sprong hij eenmaal op van de poef in de woonkamer, omdat hij dacht dat hij een parkiet hoorde. En inderdaad zagen wij daarna een groene vogel met een puntstaart voorbij het raam scheren. En wat een indrukwekkende bos haar had die man op zijn hoofd!

In het trappenhuis liep ik geregeld een dametje tegen het lijf dat op de eerste etage woonde. Zij zorgde er elke dag voor dat het trappenhuis er aangeveegd bij lag, want ze had een hekel aan stof. Bovendien had ze aan de wand drie schilderijtjes opgehangen, want ze hield van gezelligheid. Ze begon steevast om vier uur met stoffen en werkte van boven naar beneden. Aan iedereen die het horen wilde, vertelde ze over haar kleinzoon die bij Ajax voetbalde en de ene na de andere bal in de touwen schoot. Aan vogels had ze een broertje dood, want dat vond ze maar stofnesten. Maar dat was logisch!

In de seventies was de Kemphaan nog een regelmatige broedvogel in het Haarlemse. Er waren diverse baltsplaatsen waaronder een bij het Plasje. Piet Munsterman.

Eenmaal op de zesde verdieping aangekomen, was daar een jonge vent die als hij thuis was, niets anders leek te doen dan de plantjes water te geven. Ik denk dat hij op die manier probeerde te ontsnappen aan alle drukte die zijn werk met zich meebracht. Als een van de weinigen in onze flat had hij een auto en hij was nooit te beroerd om iemand een lift aan te bieden. Ik ben hem jaren later nog eens tegengekomen bij het vriesvak in de supermarkt. Hij mopperde toen over een van onze ritjes in de auto ergens in Bloemendaal. Ik zou hem toen gewezen hebben op een mooi meisje dat bij de bushalte stond te wachten aan de rechterkant van de weg, terwijl er in het vijvertje aan de linkerkant een Witte Pelikaan visjes probeerde te vangen. En dat een van zijn beste vrienden de pelikaan destijds *wel* heeft bewonderd, zat hem nog steeds dwars. Ik kon me deze gebeurtenis niet meer herinneren, maar dat hoort er helaas bij als je een dagje ouder wordt.

Mijn buurman was een Indonesiër. Zoals veel mannen in die tijd droeg hij een snor en een grote bril. Gastvrij als hij was, heeft hij mij de nodige keren uitgenodigd om een kopje thee te drinken. Als een van de weinigen in onze flat beschikte hij over een televisie en meerdere malen hebben we bij hem naar de prestaties van het Nederlands elftal gekeken. Ja, mijn buurman was een fijne kerel. Toch heb ik me wel eens afgevraagd of hij iets mankeerde. Want telkens wanneer de wind opstak en onze flat licht begon te wiegen, dan leek het alsof mijn buurman niet goed werd. Urenlang zat hij dan in zijn luie stoel voor het raam met zijn blik gefixeerd op één punt op de horizon, alsof hij zeeziek was. Ik heb het nooit begrepen maar in die tijd had je nog respect voor een ander. Ik heb het hem dus nooit aangerekend.

En dan was er nog die jongeman, die op windstille dagen, nog voordat de Merels begonnen te zingen, het huis verliet en in de richting van de duinen fietste. Hij vertelde me ooit lachend over een Wouwaap die jaar in jaar uit in een rietkraag opdook en over een paartje Grauwe Klauwieren dat Zandhagedissen ving vanuit een meidoornstruik. De details van waar zich dat moois ophield mocht hij naar eigen zeggen niet prijsgeven van de opzichters. Ik heb nog overwogen om hem op een zekere morgen te volgen, maar daar zag ik snel van af toen eenmaal de wekker ging.

De bewuste flat staat er nog steeds. Maar het leven is niet meer wat het geweest is. Tegenwoordig gaat een ieder zijn eigen gang. Komt men niet meer bij de burenhulp en behangen of vragen om een kopje suiker. Ook het Nederlands elftal is niet meer wat het geweest is. En de vogels? De Kuifleeuweriken van weleer zijn al lang verdwenen. Ja, er zijn nu meer parkieten in Schalkwijk. Maar moeten we daar nu blij mee zijn? Wellicht zie ik het allemaal wel te somber, maar dat hoort er helaas bij als je een dagje ouder wordt. Gelukkig hebben we De Fitis nog!